

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10Co/113/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1216206685
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ayše Pružinec - Erenová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1216206685.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ayše Pružinec Erenovej a členov senátu JUDr. Ľuboša Sádovského a JUDr. Romana Majerského v právnej veci žalobcu: T. Z. Z., G. XX. XX. XXXX, K. O. Z. O. Č. X, K., zastúpený: Advokátska kancelária Roštár - Slovák, s. r. o., Révová ul.

č. 7, Bratislava, IČO: 36 858 731, proti žalovanému: T. M., G. XX. XX. XXXX, K. J. F. Č. X, K., zastúpený advokátom: Mgr. Dávid Štefanka, Kutlíkova ul.

č. 17, Bratislava, o zaplatenie istiny 95. 000 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 17. apríla 2018, č. k. 19C/73/2016 - 208, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1.

Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 95. 000 eur s úrokom z omeškania 5 % ročne od 23. 02. 2016 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku, a žalobcovi priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu vo výške 100 %. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 563, § 657 Občianskeho zákonníka a vecne dôvodnosťou podanej žaloby, keď mal vykonaným dokazovaním preukázané, že žalobca poskytol žalovanému titulom pôžičky finančné prostriedky v sume 95. 000 eur, ktoré mu žalovaný doposiaľ nevrátil. Uviedol, že medzi stranami nebolo sporné, že žalobca dňa 23. 04. 2014 previedol zo svojho osobného účtu na osobný účet žalovaného, ktorý sám označil sumu 95. 000 eur, keď sa nestotožnil s tvrdením žalovaného, že uvedená suma bola poskytnutá spoločnosti Gastro club, s. r. o. ako investícia, ktorá tieto peňažné prostriedky riadne zaúčtovala, nakoľko svoje tvrdenia ničím nepreukázal a žalovaný nepreukázal ani svoje tvrdenie, že táto spoločnosť voči žalobcovi evidovala záväzok vo výške poskytnutej pôžičky, resp., že sa jednalo o investíciu, za ktorú mal žalobca v tejto spoločnosti nadobudnúť obchodný podiel, a osobný účet žalovaného bol len platobným miestom. Poukázal na skutočnosť, že žalobca v konaní listinnými dôkazmi, najmä e-mailovou komunikáciou, ktorou žalovaný žalobcu žiadal o poskytnutie finančných prostriedkov, ktoré sám označil za pôžičku preukázal, že išlo o pôžičku, skutočnosť ktorú preukázala aj nesporná okolnosť, že žalobca v priebehu roka 2014 poskytol žalovanému viaceré finančné sumy po častiach, prvýkrát v januári 2014, kedy strany sporu uzavreli písomnú zmluvu o pôžičke, v ktorej ako dlžník spoločnosť Gastro club, s. r. o. nefigurovala, ale ako dlžník bol uvedený práve žalovaný a účet v tejto zmluve bol totožný s tým, na ktorý žalobca poskytol finančnú hotovosť aj dňa 03. 04. 2014. Súd prvej inštancie v dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že danými skutočnosťami mal v konaní preukázané poskytnutie pôžičky vo výške žalovanej istiny žalobcom žalovanému s tým, že žalovaný aj vo svojej výpovedi uviedol,

že hľadá spôsob, ako poskytnuté finančné prostriedky žalobcovi vrátiť, skutočnosť, ktorú vyhodnotil ako uznanie pohľadávky žalovaným. Poukázal na skutočnosť, že zmluva o pôžičke je zmluvou reálnou, čoho dôsledkom je, že k jej vzniku sa nevyžaduje iba splnenie zákonom definovaných podstatných náležitostí, ale jej vznik je daný až okamihom reálneho plnenia veriteľa, t. j. poskytnutím pôžičky, pričom pod poskytnutím pôžičky sa rozumie nielen fyzické odovzdanie predmetu pôžičky dlžníkovi, ale aj bezhotovostný prevod peňažných prostriedkov na účet dlžníka s tým, že hoci je dohoda o dočasnosti prenechania veci podstatnou náležitosťou zmluvy o pôžičke, neznamená to, že je potrebné dohodnúť aj presnú dobu vrátenia s tým, že ak presná doba vrátenia dlhu nie je dohodnutá, dlžník je povinný splniť dlh na požiadanie veriteľa, pričom je irelevantné, ako dlžník ďalej s poskytnutými finančnými prostriedkami naloží. Priznanie príslušenstva k judikovanej istine odôvodnil súd prvej inštancie právne ust. § 517 ods. 1 veta prvá, § 517 ods. 2, § 563 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 1 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka a vecne omeškaním žalovaného s plnením peňažného dlhu, do ktorého sa dostal uplynutím 30 dňovej lehoty na plnenie, poskytnutej žalobcom, z dôvodu ktorého ho zaviazal na zaplatenie úroku z omeškania, ktorý si žalobca uplatnil v súlade so zákonom s tým, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že medzi stranami nedošlo k dohode o konkrétnom termíne vrátenia peňažných prostriedkov, preto uložil žalovanému povinnosť vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal. Výrok, ktorým súd prvej inštancie rozhodol o nároku na náhradu trov konania, odôvodnil právne ust. § 262 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku v spojení s ust. § 255 ods. 1 C. s. p. a vecne plným úspechom žalobcu s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

2.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d/ C. s. p.), súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 365 ods. 1 písm. e/ C. s. p.), ako i z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C. s. p.), a navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Uviedol, že žalobca nepreukázal spoľahlivo a bez akýchkoľvek pochybností uzatvorenie zmluvy o pôžičke z hľadiska jej podstatných náležitostí a neuniesol dôkazné bremeno vo vzťahu k svojim tvrdeniam. Namietol, že pri zmluve o pôžičke, tak ako ju označil súd prvej inštancie, absentuje nielen dohodnutá doba vrátenia poskytnutých finančných prostriedkov, ale aj jedna z jej podstatných náležitostí, a to samotný záväzok dlžníka vrátiť požičané peňažné prostriedky. Poukázal na to, že náležitosti údajnej zmluvy o pôžičke nevedel presnejšie identifikovať ani samotný žalobca, pričom skutočnosť, že vyššie uvedené náležitosti neboli medzi sporovými stranami dohodnuté, naznačuje a podporuje jeho tvrdenie o tom, že poskytnutie finančných prostriedkov vo výške 95. 000 eur nemalo charakter pôžičky, t. j. jeho záväzok vrátiť finančné prostriedky formulovaný nebol, ale ich poskytnutie sa malo prejavovať v inej podobe finančného vysporiadania so žalobcom. Uviedol, že z listinných dôkazov jasne vyplýva, že žalobca sa nielenže zaujímal, ako bude ďalej nakladať s poskytnutými finančnými prostriedkami, ale tieto mal použiť výslovne na určitý účel, o čom svedčí aj výzva žalobcu na vrátenie poskytnutých finančných prostriedkov zo dňa 19. 01. 2016, ktorú mu žalobca adresoval a v ktorej názve ani v jej samotnom texte nie je uvedené, že by išlo o výzvu na vrátenie peňažných prostriedkov poskytnutých na základe pôžičky, naopak žalobca v nej hovoril len o poskytnutých peňažných prostriedkoch a požadoval ich vrátenie. Vykol súdu prvej inštancie, že sa s uvedenou skutočnosťou v odôvodnení napadnutého rozsudku vôbec nevysporiadal, čo zakladá jeho zmätočnosť a nezákonnosť, nakoľko z textu tejto výzvy vyplýva, že medzi ním a žalobcom existovala vzájomná dohoda o účele použitia finančných prostriedkov, pričom žalobca mal určité požiadavky, čo sa účelu použitia finančných prostriedkov týka, a korešponduje to s jeho tvrdením, že predmetom ústnej dohody medzi ním a žalobcom bolo poskytnutie investície do spoločnosti Gastro club, s. r. o. a podmienky použitia tejto vlozenej investície v rámci spoločnosti Gastro club, s. r. o. Poukázal na skutočnosť, že účel použitia finančných prostriedkov bol deklarovaný aj v Informácii pre príjemcu v detaile pohybu, ale predovšetkým bol niekoľkokrát deklarovaný v intenzívnej elektronickej komunikácii medzi žalobcom a ním ako konateľom spoločnosti Gastro club, s. r. o. s tým, že v konaní pred súdom prvej inštancie preukázal, že finančné prostriedky vo výške 95. 000 eur boli touto spoločnosťou riadne zaúčtované, preto bol jeho bankový účet výlučne miestom plnenia. Namietol tvrdenie žalobcu, že z doloženej e-mailovej komunikácie vyplýva, že medzi sporovými stranami malo ísť o zmluvu o pôžičke, keďže z tejto e-mailovej komunikácie rovnako vyplýva záujem žalobcu

podieľať sa určitým spôsobom na podnikaní spoločnosti Gastro club, s. r. o., pričom realizácii konkrétnej podoby jeho vstupu do spoločnosti predchádzalo poskytnutie finančných prostriedkov spoločnosti na jej ďalšie bezodkladné rozširovanie. Poukázal na skutočnosť, že v konaní pred súdom prvej inštancie bolo preukázané, že žalobca vyjadril nezáujem o nadobudnutie obchodného podielu v spoločnosti Gastro club, s. r. o. až koncom roka 2014, avšak žalovaná suma bola poukázaná na jeho účet dňa 23. 04. 2014, teda aj podľa vyjadrenia žalobcu v tomto čase ho ešte neinformoval o tom, že nemá záujem podieľať sa na podnikaní spoločnosti Gastro club, s. r. o. s tým, že mal záujem o poskytnutie finančných prostriedkov od žalobcu a o získanie obchodného partnera, ktorý sa bude účasťou v spoločnosti alebo inou formou podieľať na jej výnosoch tak, aby sa mohla žalobcovi vložená investícia vrátiť, preto žalobcu priebežne informoval o ekonomických ukazovateľoch prevádzok, a opätovne ho dopytoval, aká bude jeho forma vstupu do spoločnosti. Uviedol, že na podklade svojej investície sa mal žalobca v budúcnosti zúčastňovať spolurozhodovania o prevádzkových a obchodných aktivitách spoločnosti Gastro club, s. r. o., pričom z komunikácie vyplynulo viacero návrhov, medzi nimi aj založenie novej akciovej spoločnosti, v ktorej by patril žalobcovi určitý podiel, avšak pri návratnosti poskytnutých finančných prostriedkov hovoril vždy len o budúcich predpokladaných výnosoch spoločnosti, nikdy nie o svojom osobnom majetku, z ktorého by mala byť splatená akákoľvek pôžička. Uviedol, že žalobca začal poskytnuté finančné prostriedky označovať ako pôžičku poskytnutú mu ako fyzickej osobe až v decembri 2014, keď zmenil svoje rozhodnutie ohľadom účasti na podnikaní spoločnosti Gastro club, s. r. o., keď tento postup bol z jeho strany účelový v tom zmysle, že v okamihu, keď u žalobcu vznikla obava z návratnosti finančných prostriedkov, vo vlastnom záujme začal prezentovať poskytnutie finančných prostriedkov ako pôžičku fyzickej osobe, a nie ako investíciu do rozvoja spoločnosti, v ktorej bol konateľom. Za nesprávnu považoval žalovaný aj interpretáciu prvoinštančného súdu v otázke preukázania uzatvorenia zmluvy o pôžičke vo výške 95. 000 eur na základe predchádzajúcej písomnej zmluvy o pôžičke, ktorú sporové strany uzatvorili v januári 2014, pretože z uzatvorenia jednej zmluvy o pôžičke nemohol súd prvej inštancie vyvodiť preukázanie uzatvorenia inej zmluvy o pôžičke, pričom takýto záver nemal oporu vo vykonanom dokazovaní a niesol známky arbitrárnosti rozhodovania, zmätočnosti a nezákonnosti. Žalovaný zotrval na svojom tvrdení, že jeho účet bol iba platobným miestom, na ktorý boli poskytnuté finančné prostriedky, a táto jediná preukázaná skutočnosť nie je dostatočným unesením dôkazného bremena zo strany žalobcu ohľadom poskytnutia pôžičky. Uviedol, že ak by sporové strany mali záujem uzavrieť zmluvu o pôžičke, neobstojí tvrdenie žalobcu, že pre krátkosť času nebola dojednaná písomná zmluva o uzavretí zmluvy o pôžičke, pretože ak by bol žalobca obozretný, požiadal by ho o podpísanie zmluvy o pôžičke a až následne by previedol požadované finančné prostriedky, avšak sporové strany takúto zmluvu nepodpísali, keďže by neodrážala ich skutočnú vôľu, naopak aj na základe vykonaných dôkazov sa javí ako pravdepodobnejšie, že účelom poskytnutia finančných prostriedkov bola investícia žalobcu do spoločnosti Gastro club, s. r. o. Žalovaný v dôvodoch svojho odvolania ďalej poukázal na skutočnosť, že v danom prípade celkom absentuje podstatná náležitosť zmluvy o pôžičke, ktorou je dohoda o jeho povinnosti vrátiť veci rovnakého druhu, a preto súd prvej inštancie nesprávne aplikoval ust. § 657 Občianskeho zákonníka a v spojitosti s tým aj ust. § 563 a § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Vytkol súdu prvej inštancie, že jeho právna úvaha, resp. odôvodnenie rozhodnutia v intenciách ust. § 220 ods. 2 druhá veta C. s. p. v napadnutom rozsudku úplne absentuje, z dôvodu ktorého, najmä pre nevysporiadanie sa s podstatnými skutočnosťami, je nielen nesprávny, ale aj nepreskúmateľný a nezákonný. Uviedol, že zmätočnosť a arbitrárnosť postupu súdu prvej inštancie okrem absencie náležitého odôvodnenia napadnutého rozsudku umocňuje aj skutočnosť, ako si prvoinštančný súd postupne osvojoval argumentáciu znejúcu v jeho neprospech, avšak na tvrdenia, resp. v jeho prospech znejúce dôkazy neprihliadal, čo evokuje porušenie zásady rovnosti zbraní. Namietol, že žalobca okrem preukázania poskytnutia finančných prostriedkov vo výške 95. 000 eur na jeho osobný účet, neuniesol dôkazné bremeno a nepreukázal uzavretie zmluvy o pôžičke, ako ani skutočnosť, že dlžníkom z údajnej zmluvy o pôžičke nie je spoločnosť Gastro club, s. r. o. s tým, že žalobca svoje tvrdenia dostatočným spôsobom nepreukázal, keď z ich výpovedí, ako aj ich vzájomná e-mailová komunikácia podporovala obe tvrdenia zúčastnených strán, zatiaľ čo prevod finančných prostriedkov na jeho účet je iba dôkazom o poskytnutí finančných prostriedkov, z čoho ale súd prvej inštancie nemohol mať za dostatočne preukázané, že medzi nimi došlo k uzavretiu zmluvy o pôžičke, a nakoľko zmluva o pôžičke uzavretá nebola, nemohol sa ani s plnením svojho záväzku dostať do omeškania.

Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť a priznať mu plnú náhradu trov konania, nakoľko súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci, správne vec právne posúdil a vykonal všetky dôkazy, ktoré boli potrebné na posúdenie predmetu sporu a na vydanie rozhodnutia. Uviedol, že skutočnosti uvádzané žalovaným v odvolaní sú zavádzajúce, účelové a vyňaté z kontextu, pričom žalovaný opakovane zlučuje dve skutočnosti, čím spochybňuje jeho nárok a fakt, že so žalovaným uzavrel ústnu dohodu o pôžičke peňažných prostriedkov vo výške 95. 000 eur na účely investície do prevádzok MOODS a žalovaný mu ich vráti v lehote, na ktorej neboli presne dohodnutí (čo však nie je vylúčené právnym poriadkom ani právnou teóriou a judikatúrou), a skutočnosť, že medzi ním a žalobcom prebiehali rokovania o jeho možnom budúcom vstupe, resp. o jeho podieľaní sa na podnikaní a zisku v spoločnosti, ktorá mala zastrešovať prevádzky MOODS, pričom nebolo zrejmé, ktorá spoločnosť to mala byť,

t. j. či Gastro club, s. r. o. alebo Moods Gastro s. r. o., a z ktorej mohol mať zisk, avšak nad rámec pôžičky, ktorú mu mal žalovaný vrátiť bez ohľadu na to kedy, ako a či vôbec sa bude podieľať na podnikaní a hospodárskom výsledku prevádzok MOODS. Poukázal na skutočnosť, že rokovania o jeho možnom podieľaní sa na ziskoch z prevádzok MOODS nemali žiadnu záväznú formu, pretože medzi ním a žalovaným nebola uzavretá žiadna dohoda alebo zmluva, a navyše žalovaný mu nikdy nepreukázal relevantným dokladom, že poskytnuté peňažné prostriedky boli skutočne aj použité na účely rozvoja týchto prevádzok, ako ani v ktorej konkrétnej spoločnosti boli použité, a najmä aké sú reálne hospodárske výsledky týchto prevádzok, od čoho záviselo jeho rozhodnutie podieľať sa na podnikaní. Uviedol, že z konania žalovaného a z verejne dostupných údajov o spoločnostiach Gastro club, s. r. o. alebo Moods Gastro s. r. o. v roku 2015 zistil, že ani jedna z menovaných spoločností neeviduje žiaden záväzok voči cudzím osobám ani spoločníkom, a to ani v kapitálových fondoch, pričom o rozvoj prevádzok sa zaujímal aj z dôvodu, že predpokladal, že žalovaný mu poskytnutú pôžičku vráti v prevažnej miere zo zisku predmetných prevádzok, a preto chcel byť informovaný o tom, aká je hospodárska a ekonomická situácia týchto prevádzok a spoločností, z ktorých jedna mala podľa tvrdení žalovaného zastrešovať koncept prevádzok MOODS. Žalobca nesúhlasil s tvrdením žalovaného, že v danom prípade údajne absentovala samotná vôľa žalovaného pôžičku vrátiť, nakoľko z vykonaného dokazovania jasne vyplýva, že sám žalovaný v ich vzájomnej emailovej komunikácii, ako aj vo výpovedi na pojednávaní používal pojem „pôžička“ a prejavoval vôľu peňažné prostriedky vrátiť. Za nepravdivé označil tiež tvrdenie žalovaného, že údajne nevedel identifikovať náležitosti zmluvy o pôžičke, pretože vo svojej výpovedi na pojednávaní jasne a zrozumiteľne vysvetlil, ako došlo k dohode o pôžičke, že ju poskytol žalovanému, na jeho účet a na konkrétny účel, ako aj prečo ju neposkytol inej osobe, ale výslovne žalovanému a zároveň vysvetlil a priloženou emailovou komunikáciou so žalovaným preukázal, že ohľadne doby vrátenia pôžičky, úrokov z pôžičky a splátok so žalovaným len rokovali, pričom žalovaný sa konkrétnej dohode neustále vyhýbal. K námietke žalovaného, že vo výzve zo dňa 19. 01. 2016 požadoval „vrátenie poskytnutých finančných prostriedkov“ a nie „vrátenie pôžičky“, žalobca uviedol, že tento fakt nepreukazuje, že sa nejedná o pôžičku, keďže jej poskytnutie potvrdzuje zistený skutkový stav a vykonané dokazovanie, keď aj z výpovede samotného žalovaného na pojednávaní dňa 17. 04. 2018 vyplýva vôľa žalovaného poskytnutú pôžičku vrátiť. Poukázal na to, že žalovaný nijako nepreukázal svoje tvrdenia o tom, že pôžička sa mu mala údajne vrátiť zo zisku prevádzok MOODS, a preto nemalo ísť o pôžičku s tým, že samotný účel poskytnutia finančných prostriedkov, ktorým bola investícia do prevádzok MOODS, je medzi stranami nesporný a nemá nič spoločné s povinnosťou žalovaného poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť, čo nevylučuje, aby ich vrátil zo zisku niektorej zo spoločností, prostredníctvom ktorých podniká. Stotožnil sa s názorom súdu prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku, že pri poskytnutí pôžičky je irelevantné, ako dlžník s finančnými prostriedkami naloží s tým, že spornou a nepreukázanou je skutočnosť, či žalovaný poskytnuté peňažné prostriedky skutočne použil na dohodnutý účel, čo podľa neho žalovaný do dnešného dňa nepreukázal relevantnými dôkazmi. Za výslovné klamstvo označil žalobca tvrdenie žalovaného, že v konaní údajne preukázal, že finančné prostriedky vo výške 95. 000 eur boli riadne zaúčtované v spoločnosti Gastro club, s. r. o., pretože žiadne konkrétne dôkazy v tejto súvislosti žalovaný neoznačil a v priebehu sporu nepredložil. K tvrdeniu žalovaného, že mal záujem o poskytnutie finančných prostriedkov s tým, že získa obchodného partnera, ktorý sa bude účasťou v spoločnosti alebo inou formou podieľať na jej výnosoch, tak aby sa mu mohla ním vložená investícia vrátiť, žalobca uviedol, že žalovaný toto svoje tvrdenie v spore nijakým spôsobom nepreukázal a poukázal na skutočnosť, že medzi ním a žalovaným nikdy nebola reč o tom, že by poskytol peňažné prostriedky priamo do niektorej zo spomínaných spoločností ako údajný budúci obchodný partner s tým, že sa mu vrátia zo zisku ako údajná ním použitá investícia z podnikania prostredníctvom prevádzok MOODS. Uviedol, že peňažné prostriedky žalovanému poskytol na jeho účet s tým, že mu ich žalovaný vráti, a pokiaľ by mal riadne preukázané, že prevádzky

MOODS sú ziskové a že sa mu oplatí podieľať sa na podnikaní v spoločnosti, ktorá ich zastrešuje, uvažoval by aj o priamej účasti v tejto spoločnosti, pričom v takom prípade by mohla byť reč aj o jeho priamej investícii do spoločnosti, napr. vkladom spoločníka alebo tichého spoločníka, t. j. nad rozsah sumy zodpovedajúcej pôžičke poskytnutej žalovanému, ktorej vrátenie nebolo viazané na jeho účasť na podnikaní so žalovaným. Uviedol, že o možnom podieľaní sa na podnikaní žalovaného účasťou priamo v predmetnej spoločnosti definitívne prestal uvažovať z dôvodu, že nemal a ani dodnes nemá zo strany žalovaného preukázané, ako s pôžičkou naložil, takisto nemal informácie o ekonomickom stave spoločnosti, pričom uvedenú skutočnosť oznámil žalovanému prvýkrát už koncom jari roku 2014, preto o tejto skutočnosti so žalovaným ani nerokoval. Tvrdenie žalovaného, že ho údajne priebežne informoval o ekonomických ukazovateľoch prevádzok, označil žalobca za zavádzajúce, pretože žalovaný mu nikdy nepredložil relevantné účtovné doklady príslušnej spoločnosti preukazujúce stav prevádzok, predložil mu len tabuľky ním vytvorené bez predloženia a preukázania účtovných dokladov, ktoré nemali žiadnu výpovednú hodnotu a nepreukazovali argumentáciu ani obranu žalovaného v spore. Uviedol, že žalovaný v odvolaní zavádzal aj tým, že tvrdil, že súd prvej inštancie považoval jeho nárok z titulu pôžičky, na základe predchádzajúcej zmluvy o pôžičke uzavretej so žalovaným v januári 2014 za preukázaný, pretože súd prvej inštancie tento dôkaz vyhodnotil len ako jeden z viacerých dôkazov potvrdzujúcich, že žalovanému poskytol peňažné prostriedky, ako pôžičku aj v danom prípade, avšak pri posudzovaní daného sporu súd prvej inštancie vychádzal aj z ďalších skutočností, a to najmä z e-mailovej komunikácie so žalovaným a z výpovede žalovaného na pojednávaní dňa 17. 04. 2018. K argumentácii žalovaného, že ak by bol obozretný, požiadal by ho o podpísanie písomnej zmluvy o pôžičke a až následne by previedol požadované finančné prostriedky, k čomu však nedošlo, pretože by to neodrážalo skutočnú vôľu zúčastnených strán, žalobca uviedol, že na poskytnutie pôžičky nie je potrebná písomná zmluva, navyše o pôžičku ho žiadal sám žalovaný a sám prehlásil, že chce a hľadá spôsob, ako mu pôžičku vrátiť. Uviedol, že žalovaný si je veľmi dobre vedomý, že peňažné prostriedky mu poskytol ako pôžičku fyzickej osobe, a len z dôvodu, že nedošlo k písomnej dohode, žalovaný hľadá jemu vyhovujúcu argumentáciu a tým sa všemožne vyhýba splneniu svojho záväzku. Nesúhlasil s námietkou žalovaného, že v danom prípade absentuje podstatná náležitosť zmluvy o pôžičke, a to dohoda o povinnosti žalovaného vrátiť veci rovnakého druhu, pretože samotný žalovaný vo svojej výpovedi na pojednávaní potvrdil, že spočiatku nemali dohodnutú formu splatenia pôžičky, že medzi nimi prebiehali rokovania o tom, ako pôžičku splatí, že sa na žiadnom splatení nedohodli, ale stále hľadá spôsob, ako by mu peniaze vrátil, a že sa snaží zabezpečiť si finančné prostriedky na to, aby mohol požičané peniaze vrátiť, čo súd prvej inštancie správne vyhodnotil ako uznanie pohľadávky zo strany žalovaného. Nestotožnil sa s námietkami žalovaného, že súd prvej inštancie nedostatočne odôvodnil napadnutý rozsudok a nevysporiadal s podstatnými skutočnosťami, ako ani s tvrdením, že odôvodnenie napadnutého rozsudku nie je v intenciách ustanovenia § 220 ods. 2 druhá veta C. s. p., nakoľko napadnutý rozsudok obsahuje jasné a zrozumiteľné odôvodnenie, z ktorého jednoznačne vyplýva, ako a na základe akých skutočností a dôkazov súd prvej inštancie dospel k záveru o dôvodnosti uplatneného nároku, keď sa vysporiadal so všetkými argumentmi strán relevantnými pre posúdenie predmetu sporu, pričom nie je povinnosťou súdu vysporiadať sa s každým argumentom strán v spore a aj konštantná judikatúra potvrdzuje skutočnosť, že ak sa súd nestotožní s právnym názorom strany sporu a nerozhodne podľa jej predstáv, neznamená to, že by tým došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý súdny proces a teda ani zásady rovnosti zbrani, ako namietal žalovaný.

4.

Žalovaný, ktorému súd prvej inštancie dňa 05. 11. 2018 uvedené vyjadrenie žalobcu doručil, sa k nemu v stanovenej lehote nevyjadril.

5.

Odvolací súd preskúmal vec viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1 C. s. p., túto prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania, keďže nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nevyžadoval to ani dôležitý verejný záujem, a rozsudok verejne vyhlásil dňa 31. januára 2019 podľa § 378 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 3 C. s. p., pričom termín verejného vyhlásenia rozsudku bol oznámený stranám sporu zákonným spôsobom.

6.

Podľa § 387 ods. 1 C. s. p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

7.

Podľa § 387 ods. 2 C. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

8.

S poukazom na citované zákonné ustanovenia, prihliadnuc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav a nezistiac v postupe súdu prvej inštancie z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, odvolací súd sa po skutkovej a právnej stránke v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, ktorým súd prvej inštancie žalobe žalobcu vyhovel. Súd prvej inštancie vo veci samej riadne zistil skutkový stav, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 ods. 1 C. s. p.) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozsudku aj náležite odôvodnil (§ 220 ods. 2 C. s. p.).

9.

Predmetom odvolacieho konania je posúdenie vecnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 95. 000 eur s 5 % úrokom z omeškania od 23. 02. 2016 do zaplatenia, keď dospel k záveru, že strany sporu uzavreli ústnu zmluvu o pôžičke, ktorú žalovaný doposiaľ žalobcovi nevrátil, pričom sa nestotožnil s argumentáciou žalovaného, že žalovaná istina nebola poskytnutá ako pôžička fyzickej osobe, ale ako investícia do spoločnosti Gastro club, s. r. o., do ktorej mal žalobca neskôr vstúpiť.

10.

Z dikcie ust. § 657 Občianskeho zákonníka vyplýva, že zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi na voľné nakladanie veci určené podľa druhu, t. j. veci zastupiteľné, najmä peniaze, pričom dlžník sa zaväzuje vrátiť mu po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu. Právny vzťah založený takouto zmluvou môže byť odplatný aj bezodplatný. Zmluvu o pôžičke je možné uzatvoriť ústne, písomne i konkludentne. Pojmovými znakmi zmluvy o pôžičke v zmysle § 657 Občianskeho zákonníka sú: a/ prenechanie vecí na voľné nakladanie a aj spotrebovanie, b/ druhové určenie veci, c/ dočasnosť právneho vzťahu, d/ povinnosť vrátiť veci rovnakého druhu, e/ určenie doby splatnosti (vrátenia) pôžičky. Ak však doba vrátenia pôžičky (splnenia dlhu) nebola dohodnutá, dlžník je v zmysle § 563 Občianskeho zákonníka povinný splniť svoj dlh prvého dňa po tom, čo ho veriteľ o plnenie požiadal. Keďže táto zmluva je reálnou zmluvou, k jej uzavretiu zákon vyžaduje i skutočné odovzdanie predmetu pôžičky veriteľom dlžníkovi, a to bezhotovostným prevodom na účet dlžníka alebo priamym odovzdaním dlžníkovi krátkou cestou a kým k odovzdaniu peňazí nedôjde, medzi zmluvnými stranami právny vzťah z pôžičky nevznikne.

11.

Posúdenie, či medzi stranami sporu vznikol záväzkovoprávny vzťah na základe ústne uzavretej zmluvy o pôžičke, predmetom ktorej bolo poskytnutie peňazí v sume 95. 000 eur žalobcom žalovanému, závisí od naplnenia znakov skutkovej podstaty príslušnej hmotnoprávnej normy, v danom prípade ustanovenia § 657 Občianskeho zákonníka, a to najmä čo do preukázania zákonom predpokladaných náležitostí nevyhnutných na vznik zmluvy (záväzkovoprávneho vzťahu). Rozsah dôkazného bremena, t. j. okruh skutočností, ktoré musí strana v spore preukázať, zásadne určuje hmotnoprávna norma, ktorá sa na sporný vzťah aplikuje, z čoho vyplýva, že v konaní bolo povinnosťou žalobcu domáhajúceho sa uložiť žalovanému povinnosť zaplatiť mu istinu, ktorú mu požičal, t. j. titulom ústne uzavretej zmluvy o pôžičke, uviesť v zmysle § 132 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 150 ods. 1 C. s. p. všetky rozhodujúce skutočnosti

(skutkové tvrdenia) týkajúce sa žalobou uplatneného nároku (bremeno tvrdenia) a na preukázanie týchto svojich tvrdení označiť relevantné dôkazy (dôkazné bremeno). Povinnosťou žalobcu bolo v konaní teda uniesť dôkazné bremeno (a bremeno tvrdenia) nielen o tom, že so žalovaným v určitom čase uzavrel ústnu zmluvu o pôžičke peňazí, ktoré mu mal žalovaný v dohodnutej dobe, resp. na výzvu žalobcu vrátiť, ale aj o tom, že tieto peniaze žalovanému skutočne požičal (prenechal mu ich, odovzdal mu ich), a to či už v hotovosti alebo formou bezhotovostného prevodu.

12.

V posudzovanej veci medzi stranami nebolo sporné, že žalobca dňa 23. 04. 2014 previedol na osobný účet žalovaného sumu 95. 000 eur a zároveň nebolo sporné, že výzvou zo dňa 19. 01. 2016 (doručenou žalovanému dňa 22. 01. 2016) vyzval žalovaného na vrátenie tejto sumy v lehote 30 dní od doručenia výzvy, z dôvodu ktorého sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil so správnym právnym záverom uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku, že žalobca poskytnutie žalovanej istiny žalovanému preukázal, ako aj skutočnosť, že táto suma bola pôžičkou (v zmysle § 657 Občianskeho zákonníka), ktorú žalovaný ani napriek doručenej výzve žalobcovi nevrátil.

13.

K tvrdeniu žalovaného v podanom odvolaní, že poskytnutie finančných prostriedkov v sume 95. 000 eur žalobcom nemalo charakter pôžičky, a preto ani nebol formulovaný jeho záväzok uvedenú sumu žalobcovi vrátiť, nakoľko jej poskytnutie sa malo prejaviť v inej podobe finančného vysporiadania sa so žalobcom, resp., že poskytnutá suma bola investíciou žalobcu do obchodnej spoločnosti Gastro club, s. r. o. je nutné uviesť, že žalovaný ako správne uviedol prvoinštančný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, na preukázanie týchto tvrdení nepredložil jediný dôkaz, a nakoľko v konaní pred súdom prvej inštancie prevzatie žalovanej istiny nepoprel (a ani nemohol, nakoľko suma bola poukázaná na jeho osobný účet, pozn. odvolacieho súdu), dospel súd prvej inštancie pri hodnotení navzájom si odporujúcich tvrdení strán sporu k správne záveru, že strany sporu ústnu zmluvu o pôžičke uzavreli a jej predmet (suma 95. 000 eur) bola žalovanému poskytnutá ako fyzickej osobe.

14.

Odvolací súd na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku považuje za potrebné uviesť, že skutočnosť, že v posudzovanej veci bola medzi žalobcom a žalovaným uzavretá ústna zmluva o pôžičke, na základe ktorej žalobca požičal žalovanému peňažné prostriedky v sume 95. 000 eur, bola v konaní preukázaná predovšetkým tým, že žalobca previedol predmetné finančné prostriedky na osobný účet žalovaného, ktorý mu na tento účel označil samotný žalovaný, keď v informácii pre príjemcu je v poznámke uvedené „pozicka MOODS 350/400“, z čoho vyplýva, že o pôžičku išlo, i keď pravdepodobne účelovo viazanú (na rozvoj prevádzok MOODS), ako však správne uviedol súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku, z hľadiska povinnosti dlžníka vrátiť požičané peniaze je irelevantné, na aký účel dlžník požičané peniaze použil, pričom je nutné zdôrazniť, že žalovaný v čase poskytnutia tejto sumy, jej označenie nenamietal, čo taktiež preukazuje, že vôľou sporových strán bolo uzavrieť (ústnu) zmluvu o pôžičke.

15.

Súd prvej inštancie dospel zároveň k správne právnemu záveru, že existenciu ústnej zmluvy o pôžičke medzi žalobcom a žalovaným podporuje aj e-mailová komunikácia predložená žalovaným, v ktorej sám žalovaný predmetnú sumu opakovane označil ako pôžičku s tým, že v e-mailovej správe zo dňa 23. 01. 2014 žalovaný hovorí o splácaní pôžičky, v e-mailovej správe zo dňa 28. 01. 2014 spolupracovník žalovaného Radúz Dula píše o pôžičke peňazí na január a február, v e-mailovej správe zo dňa 20. 02. 2014 žalovaný žiada o zaslanie sumy 65. 000 eur a uvádza, že je ochotný podpísať na seba pôžičku a zmenku, a v e-mailovej správe zo dňa 12. 05. 2014 žalovaný žiada o navýšenie pôžičky, keď ako podporný dôkaz možno hodnotiť aj žalobcom preukázanú skutočnosť, že medzi ním a žalovaným bola dňa 31. 01. 2014 uzavretá písomná zmluva o pôžičke, v ktorej bolo uvedené rovnaké číslo účtu žalovaného.

16.

Odvolací súd sa zároveň stotožnil aj s tvrdením prvoinštančného súdu, že žalobcovu argumentáciu preukazuje výpoveď samotného žalovaného na predbežnom prejednaní sporu dňa 17. 04. 2018, v ktorej žalovaný jednoznačne uviedol, že sa so žalobcom na konkrétnom vstupe do spoločnosti nedohodol, peniaze však od žalobcu prišli na jeho účet a on ich použil na podnikanie, pričom časť použil do spoločnosti Moods (pravdepodobne spoločnosť Moods Gastro s. r. o., pozn. odvolacieho súdu) a časť do novej spoločnosti Gastro club (spoločnosť Gastro club, s. r. o., pozn. odvolacieho súdu), pričom z jeho výpovede zároveň vyplýva, že spočiatku nemali dohodnutú formu splatenia pôžičky, keďže sa nedohodli na vzniku novej spoločnosti, preto medzi nimi prebiehali rokovania o tom, ako pôžičku splatí, nedohodli sa však na žiadnom splátkovom kalendári, pretože žalovanému sa v gastronómii veľmi nedarí a nemá predstavu o tom, ako by to mohol reálne vrátiť a stále hľadá spôsob, ako by požičané peniaze žalobcovi vrátil, zvažuje preto aj predaj niektokej z prevádzok, z čoho vyplýva, že všetky vyššie uvedené skutočnosti vo svojom vzájomnom súhrne podľa názoru odvolacieho súdu jednoznačne potvrdzujú, že skutkové zistenia súdu prvej inštancie boli úplné a ich právne posúdenie súdom prvej inštancie správne, keď boli naplnené všetky pojmové znaky zmluvy o pôžičke.

17.

Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd ďalej považuje za potrebné uviesť, že nakoľko žalobca uniesol bremeno tvrdenia i dôkazné bremeno, zaťažovala povinnosť tvrdiť a preukázať svoje tvrdenia žalovaného, keďže nárok uplatnený žalobou v celom rozsahu poprel, tvrdiac, že so žalobcom žiadnu ústnu zmluvu o pôžičke neuzavrel argumentujúc tým, že poskytnutá suma predstavovala investíciu do spoločnosti Gastro club, s. r. o., do ktorej mal žalobca (neskôr) vstúpiť.

18.

Odvolací súd sa však v celom rozsahu stotožnil so záverom súdu prvej inštancie uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku, že žalovaný neuniesol dôkazné bremeno, keď v konaní nepreukázal žiadnym relevantným dôkazným prostriedkom svoje tvrdenia o tom, že predmetná suma nebola poskytnutá jemu (ako fyzickej osobe) ako pôžička, ale spoločnosti Gastro club, s. r. o. ako investícia do jej podnikania a zároveň nepreukázal žiadnym dôkazným prostriedkom svoje tvrdenie, že poskytnuté finančné prostriedky boli riadne zaúčtované v spoločnosti Gastro club, s. r. o., a táto spoločnosť ich evidovala ako svoj záväzok voči žalobcovi, keď naopak, vo svojej výpovedi na predbežnom prejednaní sporu potvrdil, že sa so žalobcom na konkrétnom vstupe do spoločnosti nedohodli, preto peniaze prišli na jeho osobný účet, pričom on následne použil časť z týchto peňazí v spoločnosti Moods a časť v spoločnosti Gastro club.

19.

Z e-mailovej komunikácie, ktorá je súčasťou spisu vyplýva, že žalobca síce spočiatku mal záujem vstúpiť do podnikania žalovaného, avšak k samotnej realizácii tohto zámeru nikdy nedošlo, čo potvrdil vo svojej výpovedi na predbežnom pojednávaní aj samotný žalovaný, z dôvodu ktorého je právne irelevantné tvrdenie žalovaného o údajnej dohode so žalobcom o účele poskytnutia tejto sumy, nakoľko sa strany sporu na konkrétnych podmienkach vstupe žalobcu do podnikania žalovaného (vstupe do konkrétnej spoločnosti) nedohodli, a keďže tieto finančné prostriedky žalobca poskytol priamo žalovanému ako fyzickej osobe na jeho osobný účet a bol to výlučne žalovaný, kto rozhodoval o ich ďalšom použití, pričom ani ich použitie žalovaný nijakým spôsobom nezdokladoval, keď vo svojej výpovedi na predbežnom prejednaní sporu len stroho uviedol, že časť z týchto peňazí použil v spoločnosti Moods a časť v spoločnosti Gastro club, z dôvodu ktorého žalovaný ani ohľadom použitia týchto finančných prostriedkov bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno neuniesol.

20.

Na uvedených záveroch odvolacieho súdu nemení nič ani námietka žalovaného v podanom odvolaní, že žalobca vo výzve na vrátenie poskytnutých finančných prostriedkov uviedol, že finančné prostriedky mal žalovaný použiť na rozvoj prevádzok s označením MOODS a podnikateľskej činnosti v uvedených prevádzkach, ako aj ďalších jeho podnikateľských aktivít spojených s týmito prevádzkami, nakoľko jednou z pravidelných (fakultatívnych) náležitostí zmluvy o pôžičke totiž býva účel, na ktorý veriteľ poskytuje dlžníkovi predmet pôžičky, predovšetkým peniaze, pričom ak dlžník použije predmet pôžičky v

rozpore s dohodnutým účelom, môžu si zmluvné strany dohodnúť sankciu, najčastejšie vo forme práva na odstúpenie od zmluvy, resp. vo forme vyhlásenia (predčasnej) splatnosti pôžičky s tým, že z pohľadu veriteľa je to racionálna požiadavka, pretože aj v jeho záujme je, aby dlžník poskytnuté peniaze použil tak, ako bolo vopred dohodnuté, keďže je predpoklad, že v takom prípade bude jeho schopnosť splatiť dlh vyššia.

21.

Ako už odvolací súd uviedol vyššie, dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie jednoznačne preukázalo poskytnutie účelovo viazanej pôžičky žalovanému na rozvoj prevádzok s označením MOODS žalobcom a zároveň správne skutkové závery súdu prvej inštancie, že pôžička bola poskytnutá žalovanému ako fyzickej osobe, a to za vyššie uvedeným účelom, avšak žalovaný použitie týchto finančných prostriedkov žiadnym spôsobom nepreukázal, pričom aj zo žalobcovej výzvy na vrátenie poskytnutých finančných prostriedkov je zrejmé, že žalobca nemal vedomosť o tom, ako konkrétne žalovaný poskytnuté finančné prostriedky použil, resp. do ktorej spoločnosti ich investoval s tým, že aj z výpovede žalovaného vyplýva, že so žalobcom sa na konkrétnom vstupe do spoločnosti nedohodli, pričom žalovaný časť poskytnutých peňazí použil do spoločnosti Moods a časť do spoločnosti Gastro Club, z dôvodu ktorého ak žalobca nemal vedomosť o tom, ktorá konkrétna spoločnosť vykonáva predmetnú podnikateľskú činnosť, nemohol tejto spoločnosti požičať peniaze alebo do nej iným spôsobom investovať, ale naopak mohol predmetné finančné prostriedky požičať práve a výlučne len žalovanému ako fyzickej osobe, a preto odvolací súd aj túto námietku žalovaného vyhodnotil ako nedôvodnú.

22.

Nebolo možné sa stotožniť ani s tvrdením žalovaného v podanom odvolaní, že nakoľko so žalobcom zmluvu o pôžičke neuzavrel, nemohol sa s plnením svojho záväzku dostať do omeškania, nakoľko v konaní pred súdom prvej inštancie bolo jednoznačne uzavretie ústnej zmluvy o pôžičke medzi stranami sporu preukázané, a nakoľko doba vrátenia pôžičky medzi sporovými stranami dohodnutá nebola, bol žalovaný povinný vrátiť poskytnutú pôžičku prvého dňa po tom, čo ho žalobca o vrátenie pôžičky požiadal, z dôvodu ktorého súd prvej inštancie správne rozhodol aj o omeškaní žalovaného s plnením jeho peňažného dlhu voči žalobcovi.

23.

K námietke žalovaného v podanom odvolaní, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je zmätočné, nepreskúmateľné a arbitrárne, odvolací súd uvádza, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu, pričom ak odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu bolo realizované základné právo strany sporu na spravodlivý proces. Odvolací súd v tejto súvislosti poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo sporovej strany na to, aby sa súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi na vykonanie dôkazov alebo hodnotením dôkazov, nakoľko obsahom základného práva na spravodlivý proces nie je ani právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom sporovej strany, resp. právo na úspech v konaní s tým, že z napadnutého rozsudku je zrejmé, ako súd prvej inštancie ustálil skutkový stav a ako vec právne posúdil, a teda aj právny dôvod vyhovie žalobe s tým, že odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za správne, a úplné.

24.

Neobstojí ani námietka žalovaného v podanom odvolaní, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, nakoľko prvoinštančný súd viazaný prejednacou zásadou, vykonal všetky dôkazy, ktoré sporové strany v konaní navrhli, pričom žalovaný v podanom odvolaní neuviedol žiaden dôkaz, ktorého vykonanie navrhol a ktorý nebol súdom prvej inštancie napriek jeho návrhu vykonaný.

25.

K námietke žalovaného v podanom odvolaní, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanej veci, s odvolaním sa na obsah už uvedeného odôvodnenia, odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie súdom prvej inštancie za správne, pričom žalovaný v podanom odvolaní ani neuviedol žiadne konkrétne skutočnosti odôvodňujúce existenciu tohto odvolacieho dôvodu.

26.

S poukazom na citované zákonné ustanovenie (§ 387 ods. 2 C. s. p.) a za stavu, keď súd prvej inštancie v danom prípade v potrebnom rozsahu pre rozhodnutie v spore zistil skutkový stav, a keď žalovaný v odvolaní neuviedol žiadne skutočnosti, resp. tvrdenia, s ktorými by sa nebol súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku dôsledne vysporiadal a následne takto riadne zistený skutkový stav aj správne právne posúdil, tzn., že na správne zistený skutkový stav aplikoval zodpovedajúce zákonné ustanovenia, rozhodol vecne správne, a preto odvolací súd tento rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 a 2 C. s. p.

27.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C. s. p. tak, že v odvolacom konaní plne úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, pričom o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

28.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 veta druhá C. s. p. v spojení s § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C. s. p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada

(§ 431 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).